

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΝΕ ΒΡΑΙ'Υ

Η ΦΛΩΡΕΤΤΑ

ΦΛΩΡΕΤΤΑ ΚΑΙ ΖΑΝ

Έξη ή ώρα το πρωί.

Στο χωριουδάκι, ο ήλιος έλουζε με το χρυσό του φως τις στέγες των φτωχόσπιτων κι' έβαφε ροδοκόκκινα τα φύλλα των δένδρων.

Όλες ή νοικοκυρές ήσαν ξυπνημένες από ώρα. Άλλες σκούπιζαν τις αυλές τους και το δρόμο μπροστά στην πόρτα τους, άλλες πηγαينوερχόντουσαν στους σταύλους τους κρατώντας μεγάλα δεμάτια σανό κι' άλλες έσερναν έξω χειράμαξες γεμάτες κοπριά. Τα περιστέρια πετούσαν στα κεραμίδια ή κατέβαιναν κάτω πηδώντας και ραμφίζοντας το καλαμπόκι και το κριθάρι που τους πετούσαν ή κυράδες τους, ή χήνες ψάχνανε να βρουν να φάνε, ή κόττες κακάριζαν και σκάλιζαν το χώμα.

Παντού ζωή, κίνηση, θόρυβος.

Μακριά, από τα χωράφια ακουγόntonουσαν ή φωνές των γεωργών που ώργωναν με τα βώδια τους κι' άνοιγαν βαθεία αυλάκια στη γή, όπου έσπερναν στάρι, για να φυτρώση άργότερα, να κάνη ωσαύτα στάχυα και να γεμίσι ή σιτοβολώνας.

Ένα μονάχα σπιτάκι, πολύ φτωχικό, έμενε κλειστό απόμερα, πέρα στην άκρη του χωριού. Του κάκου τα ζώα ξεφωνίζανε, κανένας δεν παρουσιαζότανε για να τους δώση να φάνε. Μια γίδα έτραγε αγιόκλημα από το φράχτη που τριγύριζε το περιθόλι... Μά, Θεέ μου! τί περιθόλι ήταν εκείνο... Μονάχα λιγοστά λάχανα φύτρωναν, εκεί πλάι στ' άγριόχορτα που το σκέπαζαν ολόκληρο...

Μά ή στέγη του σπιτιού ήταν σε κακά χάλια και σίγουρα, το χειμώνα, ο άνεμος κ' ή βροχή θάμπαιναν μέσα από τις τρύπες της. Όλα δείχνανε πως ή πιο μεγάλη φτώχεια βασιλευε σ' εκείνο το φτωχόσπιτο...

Τέλος, σε κάποια στιγμή, ή πόρτα του σπιτιού μισάνοιξε και πρόβαλε ένα κοριτσάκι ως όχτώ χρονών. Τα άχτέμιστα μαλλιά του έπεφταν στα μάγουλά του και του σκέπαζαν σχεδόν το πρόσωπο. Ήταν ξυπόλυτο και όπως δείχνανε τα μαύρα του χέρια, θάχε πολύ καιρό να τα πλύνη.

Η γίδα, βλέποντας το κοριτσάκι, έτρεξε άμέσως πρόσχαρα κοντά του κι' ακούμπησε το δλόασπρο κεφάλι της στο μάγουλό του. Μά του κάκου έψαχνε να βρη τίποτε να φάη στα χέρια του.

— Δεν έχω τίποτα να σου δώσω, Πηδηχτούλα μου, της είπε λυπημένα το κοριτσάκι. Μά θα ψάξω να βρω λίγα λαχανόφυλλα...

Η μικρούλα προχώρησε στο περιθόλι, έκοψε μερικά πράσινα φύλλα από τα λιγοστά του λάχανα και τα πήγε στην Πηδηχτούλα, που ώρμησε να τα φάη, πηδώντας γύρω απ' το κοριτσάκι, για να δείξη τη χαρά του.

Μά την ίδια στιγμή, μια φωνή αντίρρησης, βραχνή και θυμωμένη, ακούστηκε μέσ' απ' το σπίτι:

— Έ, τί κάνεις εκεί έξω, τεμπέλα;

— Δίνω της Πηδηχτούλας να φάη, πατέρα! απάντησε ή μικρούλα.

— Μπα! κακό ψόφο νάχη ή Πηδηχτούλα σου! Τσακίσου να μου φέρης κρασί.

Η μικρούλα ξαναμπήκε στο σπίτι και πήρε από ένα τραπέζι ένα πήλινο δοχείο. Τράβηξε κατόπιν στη γωνιά, όπου βρισκόταν ένα βαρέλι, έβαλε από κάτω το κανάτι κι' άνοιξε την κάνουλα... Μά μόνο λιγοστές σταλαματιές έτρεξαν.

Το βαρέλι ήταν άδειανό.

Η μικρούλα χλώμιασε... Άνατριχιάζοντας από το φόβο της, συλλογίστηκε το θυμό που κυρίευε τον πατέρα της κάθε πρωί, και πρό πάντων κάθε βράδυ, όταν δεν είχε να πιη...

— Ω! πως τρόμαζε ή μικρούλα όταν ο πατέρας της γύριζε τις νύχτες μεθυσμένος, μη μπορώντας να σταθή στα πόδια του, κι' έσπαζε τα λιγοστά γυαλικά που άπομέναν στο φτωχόσπιτό τους!

— Έ, Φλωρέττα! της φώναξε πάλι ο πατέρας της. Τί κάνεις αυτού τόσο ώρα;... Γιατί δεν μου φέρνεις το κρασί;...

Η Φλωρέττα προχώρησε με το κεφάλι σκυφτό και κρατώντας το άδειανό δοχείο.

Στάθηκε ακίνητη χωρίς να τολμάη να πή λέξι.

Τη στιγμή εκείνη ο πατέρας της, που είχε σηκωθή πριν από λίγη ώρα. ντυνόταν. Μά ή μητέρα της έμενε ακόμα στο κρεβάτι, χλωμή κι' αδύνατη από την άρρωστεια που την έλυωνε τον τελευταίο καιρό.

— Τί στέκεσαι εκεί σαν άγαλμα; έκανε απότομα ο πατέρας της Φλωρέττας. Το έφερες το κρασί; Δός μου να πιω...

— Νά το δοχείο, πατέρα, τραύλισε ή Φλωρέττα. Μά δεν έχει τίποτε μέσα.

— Δεν σου είπα να πιάσης από το βαρέλι;

— Ναι, πατέρα... Μά το βαρέλι είνε άδειανό...

— Άδειανό; άδειανό;... Έκανε ο μέθυσος έξαλλος. Μπα, πού να πάρη ή όργη! Άδειανό; Και τί έγινε τόσο κρασί; Δεν ήπια εγώ βέβαια ένα δλόκληρο βαρέλι...

— Μά ούτε κι' εγώ, ούτε κ' ή Φλωρέττα τώπιαμε, ακούστηκε από το κρεβάτι ή αδύνατη φωνή της άρρωστης. Έμεις μονάχα νερό πίνουμε...

Ο μέθυσος γύρισε και κύτταξε την άρρωστη κι' άμέσως μαλάκωσε.

— Έλα, άφησε τα λόγια, είσαι σήμερα;

— Όπως ήμουν και χτές... Είμαι κομμένη, όλα τα κόκαλά μου πονάνε, μου φαίνεται σαν να μούχουν τσακίσει τα πόδια... Μά πρέπει να κυττάξω να σηκωθώ γρήγορα... Πρέπει να δουλέψουμε, άντρα. Τον Αύγουστο τελειώνει το χρονιάτικο νοίκι μας και πρέπει να πληρώσουμε. Σκέψου πως χρωστάμε κι' άλλων δυό χρονών νοίκια... Θα μās πετάξουν έξω, αν δεν πληρώσουμε τουλάχιστον το ένα...

— Και τί θέλεις να κάνω; μουρμούρισε ο άντρας. Νά, εγώ δεν έχω καρδιά να δουλέψω από τότε που σωριάστηκε στο κρεβάτι... Κατά διαβόλου πάμε από τότε... Το μοσχάρι μας μās ψόφησε... Τα γουρουνόπουλα ψόφησαν κι' αυτά. Κι' όλο βρέχει... Δεν κυττάς; Το χώμα γίνηκε λάσπη και τα στάρια θα σαπίσουν...

— Δεν τα λες καλά, άντρα... Η βροχές ώφελούν και το στάρι θα φυτρώση... Μά εσύ έχασες άμέσως το κουράγιο σου κι' αυτό μās έχαντάκωσε... Βέβαια, εγώ είμαι όλο άρρωστη από τη μέρα, που έφτυσα τόσο αίμα... Μά αν δεν τα παρατούσες εσύ όλα στη μέση, αν δεν περνούσες όλη σου την ήμέρα στην ταβέρνα, κουτσά-στραβά θα τα

βγάζαμε πέρα...

— Καλά, σώπαινε τώρα... Νά, εγώ θα πάω τώρα να σκάψω το χωράφι... Έσού φρότιζε για τὰ ζῶα...

Κι' ἔφυγε, τραβώντας για τὸ χωράφι.

Κάθε πρωί, ἡ Φλωρέττα ἀκούγε τὰ ἴδια παράπονα ἀπὸ τὴ μητέρα της καὶ τὶς ἴδιες δικαιολογίες ἀπὸ τὸν πατέρα της, πὺ τὶς συνώδευε συχνὰ μὲ βρισιές καὶ βλαστήμιες.

Γι' αὐτὸ, μόλις τῆς δινόταν εὐκαιρία, ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ μὴν ἀκούη τὶς αἰώνιες αὐτὲς γκρινιές, κι' ἔτρεχε στὸ χωριὸ νὰ παίξῃ μαζὺ μὲ τ' ἄλλα παιδιά.

Μὰ κι' ἐκεῖνα, τὸν τελευταῖο καιρὸ, τὴν εὗρισκαν πολὺ βρώμικη, πολὺ κουρελιασμένη καὶ τῆς φώναζαν:

— Οὐ, τὸ φουστάνι σου εἶνε γεμυτὸ τρύπες!... Ὁ ἀγκῶνας σου βγαίνει ἀπὸ τὸ μανίκι!... Ἡ μάνα σου δὲν ξέρει νὰ σοὺ μπαλώσῃ τὰ ρούχα σου;... Τὰ μαλλιά σου εἶνε ἀχτένιστα καὶ γεμάτα ἀχυρα... Μήπως κοιμᾶσαι στ' ἀχούρι;

— Ὁχι, ἡ Φλωρέττα δὲν κοιμόταν στ' ἀχούρι... Μὰ, ὅταν ἀρρώστησε ἡ μητέρα της, πῆραν τὸ μαλλί ἀπὸ τὸ μικρὸ τῆς στρώμα καὶ τὸ ἔβαλαν στὸ στρώμα τῆς ἀρρωστησῆς, κι' ἐπειδὴ τὸ πανί τοῦ στρώματος εἶχε τρύπες, τάχυρα ἔβγαίναν ἔξω καὶ μπερδεύοντουσαν στὰ μακρὰ τῆς ξανθὰ μαλλιά.

Μονάχα ἡ γίδα, ἡ Πηδηχτούλα, δὲν ἔκανε τὴν ἀκατάδεχτη στὴν Φλωρέττα. Πλυμένη ἢ ἀπλυτή, κουρελιασμένη ἢ μπαλωμένη, ξυπόλυτη ἢ μὲ παπούτσια, ἡ Πηδηχτούλα τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Ἄφηνε νὰ τὴν ἀρμέγῃ καὶ μὲ τὸ γάλα τῆς ἡ μητέρα τῆς Φλωρέττας ἔφτιαχνε τυρὶ πὺ τὸ πουλοῦσαν σὲ καλὴ τιμὴ, γιατί ἦταν νόστιμο. Μὰ τώρα τελευταῖα κανένας δὲν τὸ ἀγόραζε πειὰ, ὅλοι τὸ εὗρισκαν ἀσχημο. Κι' ἔτσι βέβαια θὰ ἦταν, γιατί ἡ γίδα δὲν τρεφότανε πειὰ καλὰ, σάν ἄλλοτε.

Κανένας δὲν φερνόταν μὲ συμπάθεια καὶ καλωσύνη στὴ Φλωρέττα. Κι' ὁ πατέρας της, κι' αὐτὴ ἡ μητέρα της ἀκόμα, τὴν ἀπόπαιρναν καὶ τῆς κακομιλοῦσαν...

Ἀλήθεια, πόσο εἶχαν ἀλλάξει τελευταῖα οἱ γονεῖς της.

Ἀταξία κι' ἀκαταστασία ἐπικρατοῦσε στὸ σπίτι τους... Τὸ φαί ἦταν πάντα ἀνοστο καὶ κρύο. Τὸ ψωμί μαῦρο κι' ἔτριζε στὸ μάσημα σὰ νᾶχε πετραδάκια. Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ μαῦρο ψωμί τ' ἀγαποῦσε πολὺ ἡ Φλωρέττα καὶ τὸ προτιμοῦσε ἀπὸ τὸ ταχτικὸ φαγητό. Ἡ μόνη της χαρὰ ἦταν νὰ παίρνῃ μιὰ φέτα ψωμί ἀπὸ τὴ μητέρα της καὶ νὰ τραβάῃ για τὰ χωράφια για νὰ βοσκήσῃ τὴν μονάκριβη ἀγελάδα τους καὶ τὴν Πηδηχτούλα.

Ἐκεῖ ἡ μικρούλα γινόταν εὐτυχημένη κοντὰ στὶς δυὸ φιλενάδες της, τὴν ἄσπρη γίδα καὶ τὴν κόκκινη γελάδα. Δὲν ἀκούγε πειὰ τὸν πατέρα της νὰ τὴ μαλλώνῃ, δὲν μύριζε πειὰ τὴν δυσάρεστη ἀποφορὰ τοῦ ἀκάθαρτου σπιτιοῦ της, ἀνάσαινε μ' εὐχαρίστησι τὴ μυρωδιὰ τοῦ πύκου, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει πόσο τὴν ὠφελοῦσε στὴν ὑγεία της. Ἀκουμποῦσε στὸν κορμὸ τῶν καταπράσινων ἐκείνων δέντρων κι' ἀκούγε τὸ μονότονο μουρμούρισμα τῶν φύλλων τους. Ἡ σιωπὴ τῆς ἀγελάδας καὶ τῆς γίδας τὴν ξεκούραζε ἀπὸ τὶς γκρινιές τοῦ πατέρα της μὲ τὴ μάνα της. Ἐκεῖ, στὴν ἐξοχὴ, ἦταν εὐτυχημένη. Τὰ λησιμονοῦσε ὅλα. Κάπου κάπου ἀντάμωνε κι' ἕνα παιδί ὡς δώδεκα χρονῶν...

Φύλαγε τρεῖς ἀγελάδες καὶ τὶς ἔβοσκε σ' ἕνα λειβάδι κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἡ Φλωρέττα ὠδηγοῦσε τὴν ἀγελάδα καὶ τὴ γίδα της. Στὴν ἀρχὴ τὰ δυὸ παιδιά δὲν ἄλλαζαν λέξι. Κρυφοκυτταζόντουσαν μονάχα μὲ περιέργεια. Ὁ μικρὸς βοσκὸς βρισκόταν σὲ χωράφι δικό του καὶ φαινόταν σάν νὰ καμάρωνε γι' αὐτό. Τὰ μάτια του ἔδειχναν σάν νὰ λέγανε τῆς δυστυχισμένης Φλωρέττας: «Δικό μου εἶν' αὐτὸ τὸ χωράφι, δικές μου κι' αὐτὲς ἡ ὠμορφες ἀγελάδες. Ἐσὺ ἔχεις μιὰ μονάχα κι' αὐτὴ κοκκαλιάρικη, καὶ τρώει ξένο χορτάρι...»

Μιὰ μέρα, ὁ μικρὸς βοσκὸς ἔκοψε ἀπὸ μιὰ ἴτια ἕνα κλωνάρι κι' ἔφτιαξε μιὰ ὠμορφη σφυρίχτρα πὺ ἀκουγόταν πολὺ μακρὰ.

Ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθὰ, μονάχα αὐτὴ τὴ σφυρίχτρα ζήλεψε ἡ Φλωρέττα κι' αὐτὴν συλλογιζόταν ὅταν γύρισε τὸ βράδυ στὸ μελαγχολικὸ τῆς σπίτι.

Ὁ πατέρας της ἦταν, ὅπως πάντα, γκρινιάρης κι' ἀπότομος κ' ἡ μητέρα της πὺ ἀρρωστη καὶ πὺ χλωμὴ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μικρούλα ὠδήγησε τὰ ζῶα της στὸ ἴδιο μέρος. Ὁ μικρὸς βοσκὸς βρισκόταν κιόλας ἐκεῖ κι' ἀκουμπώντας στὸ φράχτη τοῦ χωραφιοῦ του, σφύριζε μ' ὄλη τοῦ τῆ δύναμι.

Ἡ Φλωρέττα κάθησε σ' ἕνα σωρὸ χαλίκια πὺ τὰ εἶχαν βάλει ἐκεῖ για νὰ στρώσουν τὸ δρόμο, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της τὸ μαῦρο τῆς ψωμί κι' ἀρχισε νὰ τρώῃ, μὴ ξεχνώντας νὰ δίνῃ κάθε τόσο ἀπὸ μιὰ μπουκιά καὶ στὴν Πηδηχτούλα.

Ἐξαφνα ὁ μικρὸς τὴν κύτταξε καὶ τῆς εἶπε:

— Πολὺ μαῦρο καὶ ξερό εἶνε τὸ ψωμί σου... Τέτοια ψωμιά ζυμώνει ἡ μητέρα σου; Ἡ δικὴ μου μητέρα ζυμώνει ψωμιά ἄσπρα κι' ἀφράτα. Καὶ τί ἄλλο ἔχεις νὰ φας μαζὺ μὲ τὸ ψωμί σου;

— Τίποτε, ἀπάντησε ντροπιασμένη ἡ Φλωρέττα.

— Ἐγὼ ἔχω καὶ τυρὶ.

Κι' ὁ μικρὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο του μιὰ μεγάλη φέτα ἄσπρο χωριάτικο ψωμί καὶ μπόλικο τυρὶ... Ἐπειτα ἀρχισε νὰ τρώῃ, κρυφοκυττάζοντας κάπου-κάπου τὴ Φλωρέττα... Ἐκεῖνη ὅμως δὲν ἔλεγε τίποτε κι' ἔτρωγε σιγά-σιγὰ τὸ ξερό καὶ μαῦρο ψωμί της.

Ὁ μικρὸς σὲ κάποια στιγμή καθάλλησε στὸ φράχτη καὶ κάθησε ἐκεῖ, κουνώντας τὰ πόδια του. Ὡστόσο ἔδειχνε πὺς κάτι σκεφτόταν. Καὶ σὲ λίγο ρώτησε τὴν Φλωρέττα:

— Θέλεις νὰ σοὺ δώσω λίγο τυρὶ; Ἐμένα μοῦ περισσεύει... Νά, πάρε...

— Ὡ, εὐχαριστῶ, ἔκανε ἡ Φλωρέττα κοκκινίζοντας. Μὰ εἶνε ντροπὴ, χωρὶς νὰ σὲ ξέρω, νὰ σοὺ πάρω ἀπὸ τὸ τυρὶ πὺ ἔχει για τὸν ἑαυτὸ σου...

— Ἄ, μπᾶ... Δὲν πειράζει... Πὺς δὲν μὲ ξέρεις, ἀφοῦ μιλάμε τόση ὥρα... Νά, πάρ' το!

Καὶ, πηδώντας, ἀπὸ τὸ φράχτη, τὸ παιδάκι βρέθηκε στὸ δρόμο. Κάθησε κοντὰ στὴ Φλωρέττα κι' ἔβαλε ἕνα μεγάλο κομμάτι τυρὶ ἀπάνω στὴ φέτα τοῦ ψωμιοῦ της.

Ἀμέσως ἡ ψυχρότης πὺ ἐπικρατοῦσε μεταξύ τους διαλύθηκε κι' ἀρχισαν νὰ κουβεντιάζουν σάν φίλοι...

Ἡ Φλωρέττα ἦταν τόσο χαρούμενη, ὡστε ξεχνοῦσε τὴν ἀρρωστητὴν μητέρα της, τὶς φωνὲς τοῦ πατέρα της, τὸ πένθιμο σπίτι, τὰ ξεχνοῦσε ὅλα...

Μὰ κάτι τὴν βασάνιζε τώρα... Ὁ μικρὸς βοσκὸς εἶχε ἕνα πρᾶγμα, τὴ σφυρίχτρα, πὺ θάθελε πολὺ νὰ τὴν εἶχε δικὴ της. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ τοῦ τὴ ζητήσῃ... Ἄ, μονάχα τότε θάταν ἐντελῶς εὐχαριστημένη...

Ὡστόσο, ὁ καινούργιος φίλος της τῆς φερνόταν μὲ μεγάλη καλωσύνη. Φρόντιζε για τὴν Πηδηχτούλα καὶ δὲν ἄφηνε τὴν ἀγελάδα ν' ἀπομακρυνθῇ. Καὶ, σὲ κάποια στιγμή, ρώτησε τὴν Φλωρέττα:

— Πὺς σὲ λένε;

— Φλωρέττα... Φλωρέττα Φράντι... Κι' ἔσενα;

— Ἐμένα μὲ λένε Ζάν... Ζάν Ντεμάρ...

Τὸν ἔλεγαν Ζάν! Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν ἔλεγαν Ζάν, γιατί νὰ μὴ τοῦ πῆ: «Ζάν, κάνε μιὰ χάρι...»

Μὰ μόλις ἔκανε νὰ μιλήσῃ, δειλίαζε καὶ σώπαινε...

Ὡστόσο ἡ ἐπιθυμία της ἦταν τόσο μεγάλη, ὡστε σὲ κάποια στιγμή εἶπε ἀποφασιστικὰ καὶ γρήγορα:

— Ζάν, μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ δανείσῃς τὴ σφυρίχτρα σου;

— Μπᾶ! Νά στὴ χάρισω, ἀφοῦ σ' ἀρέσῃ... Ἐγὼ φτιάχνω ἄλλη.

— Μὴ πιστεύοντας στ' αὐτιά της, ἡ Φλωρέττα ξανάπε:

— Ἀλήθεια; Μοῦ τὴν χαρίζεις; Μπορῶ νὰ τὴν πάρω;

— Πάρ' τη, σοὺ λέω! τῆς ἀπάντησε ὁ Ζάν. Χάρισμά σου...

Καὶ τῆς ἔβαλε τὴ σφυρίχτρα στὸ χέρι.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ γεννήθηκε ἡ δυστυχισμένη Φλωρέττα δὲν εἶχε πιάσει τὸ παραμικρὸ παιγνιδάκι στὰ χέρια της.

Καὶ τώρα πὺ εἶχε μιὰ σφυρίχτρα πὺ σφύριζε δυνατὰ τὸ πρᾶγμα τῆς φαινόταν ἀπίστευτο. Τὴ ζύγωσε στὰ χεῖλη της καὶ, καθὼς τὴ φύσηξε, ἡ σφυρίχτρα ἔβγαλε ἕναν ἦχο πὺ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ...

Ἐτσι τώρα θὰ μπορούσε νὰ φωνάζῃ τὴ γίδα της καὶ τὴν ἀγελάδα της μὲ τὴ σφυρίχτρα...

— Ὡ! τί εὐτυχισμένη πὺ ἦταν... Εἶχε τώρα κάτι για νὰ ξεχνᾷ τὶς δυστυχίες της.

Ἐτσι πέρασαν ὠμορφα τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὰ δυὸ παιδιά κι' ὅταν νύχτωσε εἶπαν ν' ἀνταμώσουνε καὶ τὴν ἄλλη μέρα στὸ ἴδιο μέρος.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ἔβρεχε τόσο ραγδαῖα πὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ βγάλουν τὰ ζῶα στὴ βοσκὴ. Ἐξ ἄλλου κ' ἡ μητέρα τῆς Φλωρέττας ἦταν χειρότερα καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀφήσῃ καθόλου τὸ κρεβάτι της.

Ὁ πατέρας της ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ κι' αὐτὸς στὸ σπίτι κι' ἔβριζε βάνουσα μάνα καὶ κόρη. Ἡ δυστυχισμένη ἡ ἀρρωστητὴ μὲ φωνὴ ἀδύνατη παραπονιόταν για τὰ φερόματα αὐτὰ τοῦ ἀνδρός της κ' ἡ Φλωρέττα καθόταν συμμαζεμένη σὲ μιὰ γωνιά για νὰ μὴ τὴ βλέπῃ ὁ πατέρας της καὶ νὰ τὴν ξεχνᾷ.

Τὴ νύχτα, ἡ Φλωρέττα ἀποκοιμήθηκε μὲ τὴ σφυρίχτρα στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ πρωί, ὅταν ξύπνησε κ' εἶδε πὺς ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς, τὴν ἔσφιξε στὴ χούφτα της μὲ χάρη καὶ ψιθύρισε:

(Ἄκολουθεῖ)